

Uttalelsen nedenfor inngår som del av publiseringen på internett av "Om Stortingets behandling av barnevernsspørsmål i 1995-96".

Nettadresse:

<https://www.mhskanland.net/page47/MHS-Barnevernet-Stortinget-1995-96/index.html>

22. april 1996

Astrid Holgerson

Vitnespsykolog, fil.dr. (svensk)

Frem til pensjonsalder ledet det vitnespsykologiske forskningslaboratoriet ved Stockholms universitets pedagogiske institusjon, dertil undervist i vitnespsykologi ved juridiske institusjoner i Stockholm, Uppsala, Lund og Göteborg, samt for Domstoene, riksadvokatembetet og politiet i Sverige, ved Innvandraverket, for advokatforbundet, sam for Kriminalpolitisen i Oslo.

Langvarig engasjert i rettspsykologisk arbeid, særlig i saker som omfatter påstander om seksualovergrep. Deltatt i mer enn 250 saker. Sakkyndig for forsvaret i Bjugn-saken.

En lang rekke avhandlinger, rapporter og artikler om denne typen spørsmål.

*

Fil dr Astrid Holgerson

112 20 Stockholm
Tel & fax

Stockholm den 3 jan 1996

Professor M.H. Skånland
Institutt for lingvistik og litteraturvitenskap
Sydnesplass 9
5007 Bergen

Kära Marianne

Jag har snabbläst dokument 8, och tycker det är bra att man i Norge i alla fall tar upp de allvarliga problemen med barnevernet. Några kommentarer i all korthet.

På sid 13 säger man att "barnevernarbeider mangler forståelse for barns utvikling". Det farliga med det påståendet är att man - som man hittills gjort i Sverige - sätter in yttlig vinklad utbildning från barnpsykologins och barnpsykiatrins sida, vilken sedan missbrukas i omhändertagandeärenden. De s k "kunnskapsproducerende institusjonene" producerar i varje fall i Sverige inte sådan objektiv kunskap, som skulle kunna stoppa socialtjänstens missbruk av möjligheterna att omhänderta barn. Tvärtom synes barnpsykiatrin och forskningen på detta område framför allt hjälpa till att konstruera skäl för omhändertagande. Det krävs kritiskt ifrågasättande av den s k "kunskapen" - och på alla nivåer, inte minst hos lagstiftarna, mera av sunt förnuft och mognad.

Det är intressant - och fullständigt obegripligt - att Kari Killéns avhandling om ett fåtal fall kunnat få en så enorm genomslagskraft. Det existerar inga test med vilka man kan avslöja sanna eller falska påståenden. Det måste systematiskt utredas i det enskilda fallets autentiska material.

Det är intressant apropos vad som står på sid 24 att de män jag känner till som blivit oskyldigt dömda genomgående har varit benägna att "tala sanning" och försöka beskriva alla sina olika fysiska kontakter (helt naturliga och icke kriminella) med sina barn, vilka möjligen kan ha missuppfattats av barnen. Sådana försök att vara sanningsenlig brukar få till följd att barnpsykologer, socialarbetare och poliser påstår att mannen delvis erkänt.

Samrådsgrupper (sid 44) är rättsfarliga!! Jag har skrivit om det i det 'paper' jag skickade till Dig tidigare. Där finns också en allsidig litteraturlista.

Med vänlig hälsning

[Astrid Holgerson]

(HMS)